

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: Udrag fra VAR GRUNDTVIG IKKE PRÆST

Citation: Aakjær, Jeppe: "Bondens Søn ; Vadmelsfolk ; Vredens Børn. - 1919", i Aakjær, Jeppe: *Bondens Søn ; Vadmelsfolk ; Vredens Børn. - 1919*, Gyldendal, 1918-19, s. 418.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer06val-shoot-idm140079184169280/facsimile.pdf> (tilgået 12. maj 2021)

Anvendt udgave: Bondens Søn ; Vadmelsfolk ; Vredens Børn. - 1919

VAR GRUNDTVIG IKKE PRÆST

(1902)

Vurderingsmændene havde lige sluttet Forretningerne hos Jens Muesgaard og skød sig nu op i Bænkjømmet for at drøfte Bysens Nyt, mens de fyldte Stuen med en daanende Røg fra Stumppiberne. Samtalen drejede sig mest om den „nye Mand“ Thomas Sjællænder, hvis fremmedartede Væsen og grundtvigianske Sæder havde vakt de ældre Hjemfødningers skaanselsløse Kritik og Haanlatter.

Den hvide og rynkede Gubbe Visti Tammesen, der var en Ka'1 til at bedømme et Hoved, men kun havde det nødtørftigste Begreb om Mennesker, der ikke var skaaren over hans egen Form, lagde for, mens han kradsed Piben ud med sin magre, rystende Haand:

„Naa, saa er nok æ Sjællænders Søn kommen hjem fra æ Skuel, han gik paa.“

„Ja, tho a haar endele hør en Nysmaal om det,“ svarede Kræn Hermansen, en sværienmet Bonde med filtrede Bakkenbarter og rødsprængte Kindben.

„Saa skal en væl ha mir Spetakler og Anstalter. Æ Faa'r kund heisen gjør æ Egn nok, tykkes a.“

„Ja, du haar endda Ret i'et, Krejsten,“ vedblev Visti og skød Tobakskassen fra sig, mens den sure Pibespids stired til Ro mellem hans tandløse Gummer.

„A kund sgu eft dy mig for aa fortæi det til Storgaard, da a mødt ham i Gaar.“

Storgaard var Egnens rigeste Bonde; mangeaarig Kommuneformand og Sognekonge, der øjeblikkelig havde fundet sin diametrale Modsætning i den reformivrige Sjællænder.